

veac nou

ORGAN AL CONSILIULUI GENERAL A.R.L.U.S.

12 pagini - 1 leu



**„Ra-2” in căutarea
unor noi primejdii**

**Florin Piersic
il răpește
pe Mussolini**

**Virsta părinților
și talentele copiilor**

**Sugestii de reținut
pentru primăvara '70**

Foto. A.P.N.



**Un virus
al vieții
moderne :
zgomotul**

INTERVIU

**Florin Piersic
il răpește
pe Mussolini**

— In fine, ne-am întâlnit. Noroc de minutele trebuincioase pregătirii pentru ieșirea în scenă. (In cabină îl așteptau botinele de lac și jobenul mătășos ale studentului aristocrat din „Heidelbergul de altădată”. Cu o mină a început să se îmbrace, cu cealaltă să se machieze, Mariana, garderobiera, i-a pregătit obișnuita cafea neagră mare). **De ce ți-e timpul atât de drămuț?**

— Am o perioadă foarte încărcată. Spectacole seară de seară, iar duminicile trei. Dininecua facem repetiții pentru turneul la Teatrul Naționalilor, unde ducem „Chirița”. Mai am apoi și filmările la „Haiducii” și „Mihai Viteazul”, care n-au loc în București, ci la Brașov, Snagov și Vadul Oii. In plus, mai joc la alte două teatre: la teatrul „Creangă” în spectacolul „Eminescu și Veronica”, împreună cu Leopoldina Bălănuță, cu care am fost coleg de clasă și la „Tănase” în „Boeing-Boeing” al lui Matei Alexandru. Să mai adaug și turneele în țară...



Skorzeny (Florin Piersic) în intimitatea lui Hitler (Fritz Dietz)

— E destul... Timpul ți-e plin, deci eu treburi profesionale. Și ești, cum vâd, foarte mulțumit. Asta îmi amintește de o definiție a fericirii dată de un distins muzician: „Fericirea e posibilitatea de a-ți face profesie din ceea ce ți-ar fi plăcut să faci în timpul liber”. Subscrii?

— Subscriu, adăugând mașina.
— Ce mașină ai?
— Un Ford Capri.
— Pe ecranele noastre rulează filmul „Eliberarea” al lui Iuri Ozerov, în care interpretezi rolul lui Skorzeny. Cum ai devenit Otto von Skorzeny?

— Eram la Moscova, acum trei ani, împreună cu Francisc Munteanu, pentru prezentarea filmului „Tunelul”. După premieră, regizorul Ozerov, care era în sală, a venit la mine și mi-a spus că semăn cu Skorzeny. N-am înțeles bine numele și crezând că e vorba

de un cosmonaut, un fotbalist sau așa ceva, l-am asigurat că mă bucur. Dar el m-a lămurit despre cine-i vorba, mi-a explicat că face filmul „Eliberarea” și m-a invitat să dau o probă. Filmările de probă au fost foarte interesante, mai erau încă vreo doi-trei candidați pentru rol. Pe urmă am primit înștiințarea că am fost admis eu și am făcut câteva drumuri la Moscova, unde s-au filmat interioarele la „Mosfilm” și în Caucaz, pentru exterioare. Scena răpirii lui Mussolini am filmat-o la Batumi și Suhumi. Era un ger de crâpau pietrele, dar noi trebuia să părem că murim de căldură.

— Cum l-ai cunoscut pe Hitler?

— La Moscova, la hotelul „Ucraina”. Coborîsem la restaurant să iau masa, cînd m-am auzit strigat: „Skorzeny!” M-am întors, în fața mea era Hitler în carne și oase: actorul Fritz Dietz, care seamănă izbitor cu „Führerul”. Nu ne mai văzusem, dar în douăzeci de ani de cînd tot interpretează rolul lui Hitler, Dietz a ajuns să știe atîtea despre epocă și oamenii care au condus destinele celui de al treilea Reich, încît dintr-o singură privire a descoperit în mine asemănarea cu Skorzeny.

— Ce reprezintă, ca experiență, Skorzeny, dacă nu mă înșel primul „negativ” din șirul personajelor de pînă acum? Dar spectacolul cu nume de avion „Boeing-Boeing”?

— Un actor trebuie să știe să facă de toate: să joace dramă și comedie, să stîrnească, prin personajele lui, simpatii și antipatii, să cînte, să danseze. Chiar și circ să știe să facă. Bineînțeles, totul de bună calitate.

— Pe ce pui mina, pune și Dumnezeu mila. Reușești să faci de toate și parcă fără nici un efort. Ți se pare ușoară profesia de actor? Știi ce spune Jean Gabin: că a fi actor nici nu-i o meserie adevărată, cum ar fi creșterea vitelor, de exemplu, pe care o găsește mult mai grea.

— Mie meseria noastră mi se pare grea, dar foarte frumoasă. O iubesc din toată inima, o fac cu plăcere și de aici vine poate acea impresie de ușurință de care vorbești.

— Ai trac? Am aflat cu uimire de la această mare, inteligentă, spontană actriță care este Marcela Rusu că are trac ori de cîte ori iese pe scenă, chiar dacă e la a 300-a reprezentație.

— Am trac și eu în primele momente, cît nu simt publicul. După aceea, cînd începe să participe, emoțiile se transformă în stimulent.

— Ți place popularitatea?

— Actorul care spune că nu-i place e nesincer. E adevărat că uneori popularitatea se răzbună — cînd ai vrea să fii mai izolat, mai neobservat. Dar eu sint un om sociabil, iubesc oamenii, de aceea popularitatea nu mă deranjează de fel, îmi place.

— Să ai parte de cit mai multă!

Julia Scutaru

TEATRU

**O actriță
„Despre o femeie”**

O nouă premieră a Teatrului Academic de Artă din Moscova: „Despre o femeie”. In rolul principal, Tatiana Doronina.

„Noul meu rol este dificil, complex și... mult așteptat. Din pricina Irinei Nikolaevna, cum se numește eroina, am renunțat la multe: cinema, televiziune. Dar acest rol îmi este indispensabil, n-aș fi putut fără el. Aș putea formula această necesitate dînd glas dorinței multor actrițe: „Vrem să jucăm roluri de femei din zilele noastre, ființe bogate sufletește și interesante!” Dar e o dorință care se împlinește rar. Eu am avut noroc. Irina este



Tatiana Doronina

un astfel de om, de aceea o iubesc și pot vorbi despre ea la infinit. „Fie ca să iubim întotdeauna ceea ce-i viu. Fie ca să cerem totdeauna mult de la noi înșine și să disprețuim munca de minutuală. Să avem parte de înțelepciunea toamnei și de soarele îndelung al verii. Și de dragoste. O, fie ca, în sfîrșit, să ne maturizăm!”

Aceste cuvinte cu care se încheie piesa sint axul vieții scenice a eroinei mele.

Cine este Irina Nikolaevna și de ce vorbim despre această femeie? Un om înzestrat, care știe să muncească și posedă talentul de a iubi, un caracter întregu, urînd compromisul și imbinînd armonios interesul personal cu cel social. Irina este oceanolog, profesie care îmi convine de minune, deoarece ceea ce mi se pare tipic în caracterul contemporanelor noastre este tocmai lupta cu oceanul vieții, curiozitatea, dorința de a pătrunde peste tot.

Bucuria-mi este apoi dublată de faptul că am pregătit un asemenea rol sub o îndrumare și într-o companie selectă: Boris Lvov-Anohin, Boris Livanov, Leonid Gubanov, Evgheni Kindinov, Margarita Anastasieva.

După etapa „Despre femeie” va urma rolul Larisei din „Fata fără zestre” și filmul „Cîntăreata”, unde voi fi veselă și voi cînta, dat fiind că e vorba de o comedie muzicală — prima din cariera mea teatral-cinematografică.

REFLECTOR

● După „Amurgul zeilor”, Luchino Visconti intenționa să ecranizeze romanul lui Marcel Proust „In căutarea timpului pierdut”. Dar a dat prioritate unui proiect mai vechi: nuvela lui Thomas Mann „Moartea la Veneția”. Căutările interpretului de 12 ani pentru rolul lui Tadzio l-au dus pe meleagurile poloneze, unde gazdele i-au făcut o primire călduroasă.

● Ceea ce a fost Shirley Temple pentru americani, este azi pentru suedezi Inger Nilsson. La 11 ani, pis-truitată, roșcată și cu codițe, ea a cucerit Suedia, vizînd acum și restul lumii.

● Toate problemele inginerului și antreprenorului Pierre Delhomeau se rezolvă printr-un accident de automobil. In câteva clipe el își revede ultimii ani de viață, căsătoria, legătura de dragoste cu o avocată. In filmul tînărului regizor francez Claude Sautet, intitulat „Bunurile vieții”, această poveste de dragoste și de moarte este interpretată de Michel Piccoli (inginerul) și Romy Schneider (avocata).

PROFIL

Roluri, ani, viață

Katharine Hepburn n-a mai apărut pe scenele Broadway-ului de 17 ani și n-a jucat niciodată într-o comedie muzicală. Și deodată a hotărît să accepte rolul titular în musicalul „Coco”, al lui Jay Lerner și André Previn, la baza căruia stă viața și cariera reginei modei franceze Gabrielle (Coco) Chanel. (Intre timp rolul pentru versiunea cinematografică a fost incredințat Jeannei Moreau).

Coco a dat mult de furcă coardelor vocale ale Katharinei Hepburn, care a implinit recent 60 de ani. Și totuși, de dragul ei actrița a refuzat Hollywoodul, care doi ani consecutiv i-a acordat premiul „Oscar” pentru rolurile din „Ghici cine vine la cină?” și „Leul iarna”, fiind pînă azi singura triplă deținătoare a rîvnitului trofeu.

Contractul prevede șase luni de spectacole. Actrița n-a acceptat mai mult, deoarece „Coco” o obligă la o muncă istovitoare. „Muncesc ca un argat din zori și pînă-n noapte” — s-a plîns Katharine Hepburn într-un interviu.

Cariera actriței a început îndată după terminarea colegiului, în 1928, iar gustul amar al profesiei l-a simțit cînd nu i s-a dat posibilitatea să joace în piesele „Vad adînc” și „Regatul animalelor”. A fost concediată și angajată din nou pentru un rol în spectacolul „Soțul războinice”, care i-a servit drept trambulină pentru Hollywood.

Dar în ciuda unor creații remarcabile ca „Ușa spre scenă” și „Vacanța”, în 1938 „cețatea filmului” a expulzat-o. Și a făcut apoi o lungă penitență pînă ce „Kate” a acceptat să revină.

Nici pe Broadway nu i-a fost ușor. La prima apariție, în 1934, în piesa „Lacul”, temuta Dorothy Parker a scris: „Toată gama emoțiilor ei începe între două litere — A și B”. Dar în 1938 Philippe Barry a scris special pentru ea „Philadelphia Story”, care s-a jucat pe Broadway de 417 ori și după care Katharine Hepburn a revenit în triumf la Hollywood.

Actrița se joacă mereu pe sine în-săși. Ceea ce a atras din partea presei de specialitate observația: „Kate este mai degrabă o femeie în veșnică schimbare decît o actriță care se adaptează ușor”. Cheia mai tuturor personajelor jucate de ea trebuie căutată în imbinarea armonioasă dintre caracterul băiețesc și feminitatea dulce, dintre grosolanăia aparentă și delicatetea ascunsă.

Katharina Hepburn a avut un timp reputația de om fără prieteni. „Pentru că înainte priveam publicul și criticii ca pe niște dușmani, oamenii pe care trebuie să-i înving. In ultimii ani însă mă simt ca un mare balon susținut de „sfiori” de aer cald. Aerul simpatiei umane”.

G. Salov

arta
ca arta arta a.
arta arta arta a
arta arta arta arta
arta arta arta arta arta
ta arta arta arta arta art
arta arta arta arta arta :



— Ați pierdut ceva!

Desen de V. Tilman

Poșta medicului

T. I. MITU — București : Ne pare bine că indicația noastră v-a ajutat. Să vedem ce se va întâmpla după tratarea prostatei. Reveniți.

SANDU APANORICHII — Sibiu : Sintem bucuroși că revista noastră vă place. Vă mulțumim pentru materialul trimis. Vi vom folosi la rubrica „Rețetele cititorilor”.

M. LEONTIN — Timișoara : Am primit scrisoarea dv. adresată : „Poșta Medicului” — București. Pe viitor e bine totuși să menționați și numele revistei noastre. În ce privește tromboflebita pe care o aveți considerăm că se impune o reinternare a dv. într-o clinică.

B. CRISTIAN — București ; D. R. — București ; SANDU — Tg. Mureș ; CODREA MIHAI — Orăștie ; BUCOV — Ploiești ; GERU MARIN — Rm. Vilcea : Ca medicație tonifiantă : stricnină sau ser neurotonic (1-2 fiole/zi în injecții s.c.), Fosfobion (o fiolă/zi). În medicina chineză s-a utilizat cu succes extractul de ginseng. Bune rezultate dă și Folcisteina în serii consecutive de 12-15 injecții. Ca tratament specific : metilttestosteron, tablete de 10 mg 3-4/zi asociat cu Gonacor 500 u. de 3 ori pe săptămână intramuscular. Tratamentul trebuie individualizat și urmărit de un specialist endocrinolog.

COTAN — Com. Livezi, Jud. Botoșani : 1) În primul rând trebuie tratat hipertirozismul printr-o cură energetică cu metiltiouracil. Sub strict control medical se începe cu 10 cpr./zi după mese în primele 7 zile, apoi 8 cpr./zi timp de 2-4 săptămâni și 1-3 cpr./zi timp de trei luni ca doză de întreținere. 2) Un tranchilizant foarte indicat în stările de agitație ale soției dv. este Tioridazin forte (2-3 cpr./zi).

EMIL BIRLADESCU — Mărășești, Jud. Vrancea : A fi sau a nu fi... o fractură de coastă, iată întrebarea ! Cum simptomele pledează pentru o fractură (sau cel puțin o fisură), tratamentul a rămas din vremea lui Hippocrate și până în zilele noastre același : imobilizarea toracelui într-o fașă strânsă timp de 2-4 săptămâni, consolidarea făcându-se în mod normal în 25-30 zile de la fractură.

PELLEA — MIRCEA — WALLY — Craiova : Pentru problema care vă interesează adresați-vă în scris Întreprinderii ortopedice de stat Pirogov, str. Negustorilor 6, București sect. 4.

I. SATMĂREAN — Com. Cămin, Jud. Maramureș : 1) Nu știu dacă stadiul actual al varicelor dv. comportă un tratament cu moruat de sodiu în injecții locale. Dacă nu, de ce nu vă operați pentru a scăpa de toate aceste neplăceri ? 2) Mersul pe jos nu este contraindicat, dar evitați marșurile îndelungate. 3) Da, dar tot fără excese. 4) Nu. 5) Ciorapul elastic trebuie să comprime regiunea varicoasă, fără să împiedice însă circulația în restul membrului. 6) Vă recomandăm o radiografie a coloanei lombare, sciatica dv. putând fi o consecință a unei spondilozelor la nivelul vertebrelor L4-L5. La tratamentul indicat, adăugăm căldura sub orice formă, începând cu cărămizile calde, buiotele, razele ultrasonice, ultrasunete, solux și împachetările cu parafină sau nămol cald.

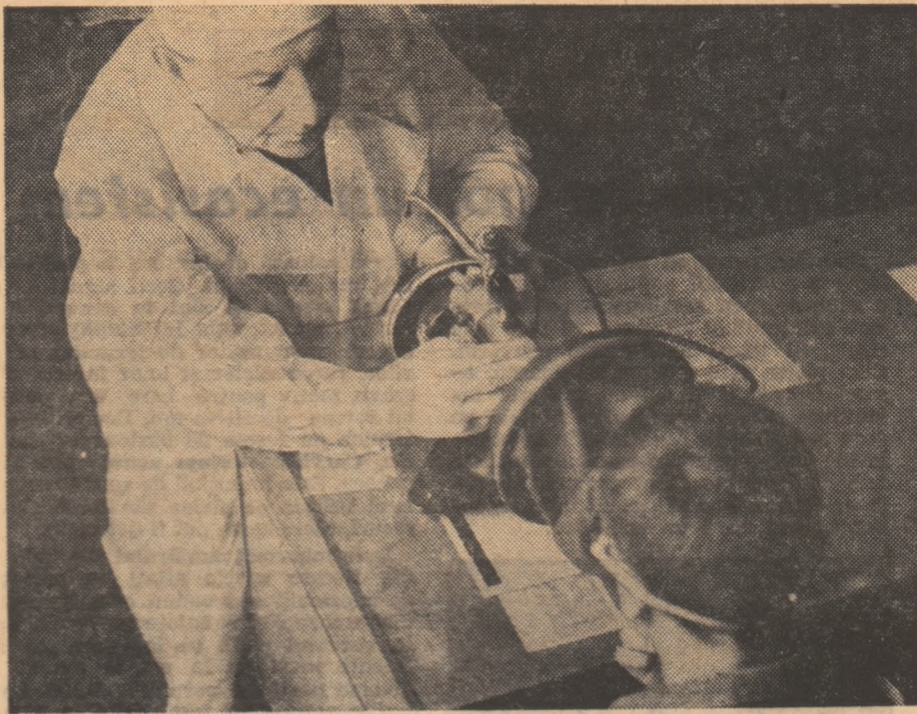
RACZ ISTVAN — Timișoara : Tratamentul asupra căruia ne cereți date noi se află într-un stadiu experimental, așa încât deocamdată tot nefrotomia rămâne calea „clasică” în tratamentul litiazei renale.

OVIDIU — Slatina, Jud. Olț : Leucoreea este o afecțiune ginecologică, ceea ce — presupunem — nu e cazul la dv. Fenomenul descris se numește în termeni medicali „poluție” și nu are nici o semnificație patologică.

D. R. D. — București : Este bine să-ți ascuți părinții, însă în cazul de față mama dv. a procedat greșit. Sfatul nostru : alungați orice temeri, obsesii și prejudecăți și, renunțând la acel dăunător obicei, căsătoriți-vă cu fata pe care o iubiți. Viața conjugală va „normaliza” toate funcțiile dv. fiziologice, fără a mai fi nevoie de vreun tratament hormonal. De fenomenele descrise este responsabilă inhibiția psihică provocată de cuvintele mamei dv.

ELENA ȘTEFĂNESCU — Mizil, Jud. Prahova : 1) Într-adevăr Majepitilul și Nozinanul sînt neurolepticele de elecție în această afecțiune. Eventual Nozinanul s-ar putea asocia cu Triperidol sau Haloperidol (ambele medicamente sînt produse de firma Janssen-Belgia). Totuși, în pofida noilor medicamente, simpozionul amintit, ca și neuropsihiatria în genere nu au realizat marile progrese ce se lasă încă așteptate în tratamentul acestei maladii.

I. P. — Brăila : 1) Asupra spermatozoidului nu, dar asupra potenței sexuale utilizarea prea îndelungată a tranchilizanților poate avea efecte negative. 2) Se demonstrează încă odată cauza neurogenă a ulcerului gastroduodenal. 3) Un regim alimentar și de viață cumpătat, conform prescripțiilor medicale și... mai puține medicamente. 4) Nu. Numai utilizarea de către mamă a tranchilizanților în primele 8 săptămâni de sarcină poate fi responsabilă de anomalii în dezvoltarea fătului (vezi faimosul proces al Thalidomidei).



Cercetarea pragului excitației luminoase în vederea diagnosticării timpurii a unor boli ale ochiului

METODE NOI

Piramida fotografică

Radiofotografia medicală (R.F.M.) a devenit o metodă de investigație curentă abia în ultimii ani, deși a fost pusă la punct încă în 1935 de Manouel de Abreu. Are avantajul unei largi accesibilități, o mare productivitate și este foarte rentabilă.

Aparatul de radiofotografie nu se deosebește prea mult de aparatul Roentgen clasic. Dar posedă în plus o cameră de fotografiere adaptată la ecranul fluorescent și un dispozitiv de fixare și rulare a filmului. Acest complex se numește în limbaj tehnic „piramida fotografică”. Imaginea radiologică de pe ecran este fotografiată pe un film — de unde și numele de radiofotografie. Spre deosebire de radiografiile obișnuite care se obțin sub acțiunea directă a razelor X pe filme de dimensiuni mari.

Introducerea clișeelelor de 70/70 mm a sporit simțitor posibilitățile de diagnostic ale R.F.M. Acum, radiofotografia constituie una din cele mai bune metode de depistare în masă a tuberculozei, bolilor cardiovasculare, a cancerului bronhopulmonar etc.

Aparatele de R.F.M. pot realiza în mod curent 600-800 de examene pe zi, performanță imposibilă cu un Roentgen. În plus, transportul ușor și rapid al filmului, costul foarte mic al unui clișeu, iradierea minimă a organismului sînt factori care sporesc valoarea metodei.

Pornind de la radiofotografie au fost imaginat o serie de variante cu calități speciale, dintre care cea mai răspîndită este tomoradiofotografia, numită încă și stratiradiofotografie. Ea constă în fotografierea pe ecranul fluorescent a unui „strat” din corpul examinat.

O altă variantă a examenului radiofotografic este stereoradiofotografia. Imaginea „stereo” se obține prin suprapunerea a două imagini radiofotografice în așa fel încît prin sumarea lor să dea senzația unei imagini în relief, tridimensională. Stereoradiofotografia se realizează făcînd două clișee aceleiași persoane, dar fiecare cu tubul de raze X într-un unghi diferit.

În afară de aceste variante mai importante ale examenului radiofotografic s-au mai realizat însă și altele ca, de pildă : bronhoradiofotografia, angio-



— Aoleu, am uitat să-i spun că poate să respire !...

cardioradiofotografia, kimoradiografia inimii și vaselor mari, diradiofotografia. Toate au marea avantaj al executării de imagini în serie, rapid și puțin costisitor. Datorită acestor metode noi se vor putea depista în viitor nu numai tuberculoza și cancerul, dar și boli cardiace sau vasculare pe care pacienții le ignoră.

Prezentarea la examenul de R.F.M. este de aceea în interesul propriei noastre sănătăți, ori de cîte ori organele sanitare ne invită să-l facem.

Dr. Z. A. Barski

LA ÎNTREBĂRILE CITITORILOR

Tratamentul „circeilor”

„Un student” din Timișoara și Cora Clujeanu din Cluj ne cer lămuriri în legătură cu cauzele și tratamentul circeilor

Crampa musculară sau „circeleu”, cum i se mai spune, apare după marșuri îndelungate, din cauza oboselii, precum și la înotători, frigul și răceala apei fiind în acest caz factori favorizanți. În unele cazuri, circeii pot apare și ca urmare a unei contuzii musculare, însoțite de rupturi de fibre musculare sau tendinoase. Durerea bruscă, foarte intensă și cu tendință de extindere la un mușchi sau grup de mușchi, consistența dură a mușchiului lezată și accentuarea durerilor dacă se continuă cu mișcările active sînt principalele semne ale acestei contracturi musculare.

Pentru înlăturarea lor este necesară în primul rînd punerea în repaus a mușchilor lezați, însoțită eventual de o manevră de scurtare a lor, de exemplu prin flexiunea membrului, care duce la apropierea punctelor de inserție a mușchiului respectiv. Efecte antalgice au și compresele calde sau aerul cald, masajele ușoare pe regiunea dureroasă cu alcool sau Revulsin. Dacă totuși circeleu nu cedază prin aceste manevre simple, se poate face o infiltrație cu xilină 1%, 5-10 ml în locul unde durerea este mai intensă.

Cultura fizică medicală în tratamentul varicelor

V. Grossman din Lugoj dorește o metodă de gimnastică pentru combaterea varicelor.

Înainte de începerea exercițiului se recomandă păstrarea repausului la pat aproximativ un sfert de oră, cu membrele inferioare ridicate. Se începe cu un masaj descongestionant aplicat la început pe coapse, apoi pe gambe și pe

esculap
esculap esculap
esculap esculap escula
lap esculap esculap escu
esculap esculap esculap
culap esculap esculap escu
ap esculap esculap esculap e
sculap esculap esculap escula
lap esculap esculap esculap e



glezne. Bineînțeles că masajul va acționa în zonele varicoase. Urmează câteva exerciții de respirație și exerciții libere de trunchi și membre în pozițiile culcat pe spate și șezînd pe un scaun cu marginea moale. Dacă varicele sînt accentuate și însoțite de tulburări circulatorii, exercițiile trebuie făcute cu ciorapi medicali pe picioare, iar în pauzele dintre exerciții — repaus în poziție culcat. De asemenea, în cursul zilei se vor evita statul îndelungat în picioare și compresiunile prin centuri sau jartiere. Se vor combate constipația, obezitatea, tusea. Dintre sporturi se recomandă ciclismul și mai ales înotul, pentru acțiunea favorabilă asupra circulației periferice exercitată de contracțiile musculare și pentru compresiunea datorită apei.

DE VORBĂ CU PĂRINȚII

Piciorul plat al copilului

Piciorul plat este o deficiență fizică foarte frecventă la copii, constînd din dispariția bolții (scobiturii) normale a tălpii. Uneori simptomele sînt minime sau trec neobservate. Alteori copilul merge cu vîrful piciorului adus înăuntru, se împiedică, se plînge de oboseală și dureri de picioare. Ca o consecință a piciorului plat apare halux valgus — defecțiune care constă din devierea în afară (valgus) a degetului mare (halux) și monturi (exostoze) pe partea dinăuntru a articulației degetelor picioarelor. Din cauza prăbușirii bolții transversale a piciorului, degetele picioarelor se „sgîrcesc”, provocînd o deformitate supărătoare — degetele „în ciocan” ; pe partea superioară a lor se produc bătătură dureroase.

În plus, aceste picioare plate pot deveni mai tîrziu sediul durerilor provocate de reumatism cronic degenerativ — artroză — localizat la nivelul articulațiilor mici ale piciorului.

Statura pe picioare plate modifică ținuta întregului corp. Apar „vicii de postură” ca cifoză, lordoză, genu valgum (picioare în X) și alte tulburări.

Iată de ce constatarea unor picioare plate la copii trebuie să pună în alertă pe părinți. Colaborînd cu medicul, ei vor putea remedia această deficiență și consecințele ei. Susținătorul plantar, aparat ortopedic special, va fi prima măsură. La copiii pînă la 5-6 ani, susținătorul se schimbă la 6-8 luni ; la cei mai mari la 10-12 luni, în funcție de repeziunea cu care crește piciorul. Uneori acest aparat trebuie purtat mulți ani, chiar toată viața.

Se va acorda o atenție specială măsurilor igienice. La copiii cu picior plat transpirînd abundent, se va combate excesul de transpirație prin băi zilnice, urmate de tamponări cu soluții de formol 5%. Masajul, căldura locală, împachetările cu parafină, odihna cu picioarele așezate pe o pernă sau pe un sul sînt alte măsuri utile.

Gimnastica medicală și „manevrele” de întindere vor fi făcute de la caz la caz, după recomandarea medicului specialist.

Deși piciorul plat nu poate fi vindecat cu pilule și siropuri, un surplus de vitamina C, D și calciu este adesea necesar, mai ales cînd copilul este și rahitic. Schema terapeutică va fi individualizată tot de medicul specialist.

Dr. Zina Savina

FRANȚA

Ce culoare are Notre-Dame?

— Cenușie, aproape neagră iarna, albastră în verile însorite și brun-tabac toamna. Dar la drept vorbind, culoarea depinde de dispoziția dv. — uneori e sumbră, alteori tonică... ar fi răspuns pînă acum mai bine de un an specialiștii și chiar parizienii de toată mina.

Căci acum un an și ceva s-a petrecut un miracol. Catedrala Notre-Dame a devenit brusc albă. A fost realmente o revelație.

De obicei ne imaginăm descoperirile istorice sub formă de pergamente pe jumătate ferfenițite găsite în peșteri părăsite, de săpături arheologice făcute undeva în stepe sau deșerturi. Dar Notre-Dame? De sute de ani ea era mereu obiect de admirație pentru arhitecți și istorici, pictori sau turiști din întreaga lume. Toată lumea o știa. Dar așa cum s-a văzut pînă la urmă, de fapt nimeni n-o cunoștea bine.

Arhitectul Bernard Vitry, căruia i s-a încredințat misiunea de a restaura catedrala, a încercat mai întâi zeci de soluții și emulsii pentru ca să se convingă în cele din urmă că edificiul putea fi curățat numai cu apă obișnuită. Într-adevăr, simple jeturi de apă sub slabă presiune înlăturau, fără a dauna în vreun fel monumentului, stratul de jumătate de centimetru de funingine și noroi de pe piatra veche. A doua problemă: înălțarea schelelor, a fost rezolvată surprinzător de simplu. Constructorii medievali se îngrijiseră parcă anume de acest lucru, lăsînd prevăzători niște orificii între pietrele din zid, în care anul trecut montorii au infipt recunoscători țevi metalice pe care au instalat schelele. După care Notre-Dame a rămas mult timp acoperită cu o pînză cenușie, ascunsă privirilor ca un monument înainte de a fi dezvelit.

Dezamăgiți, turiștii își închideau aparatele fotografice și se plingeau unii altora că au ghinion.

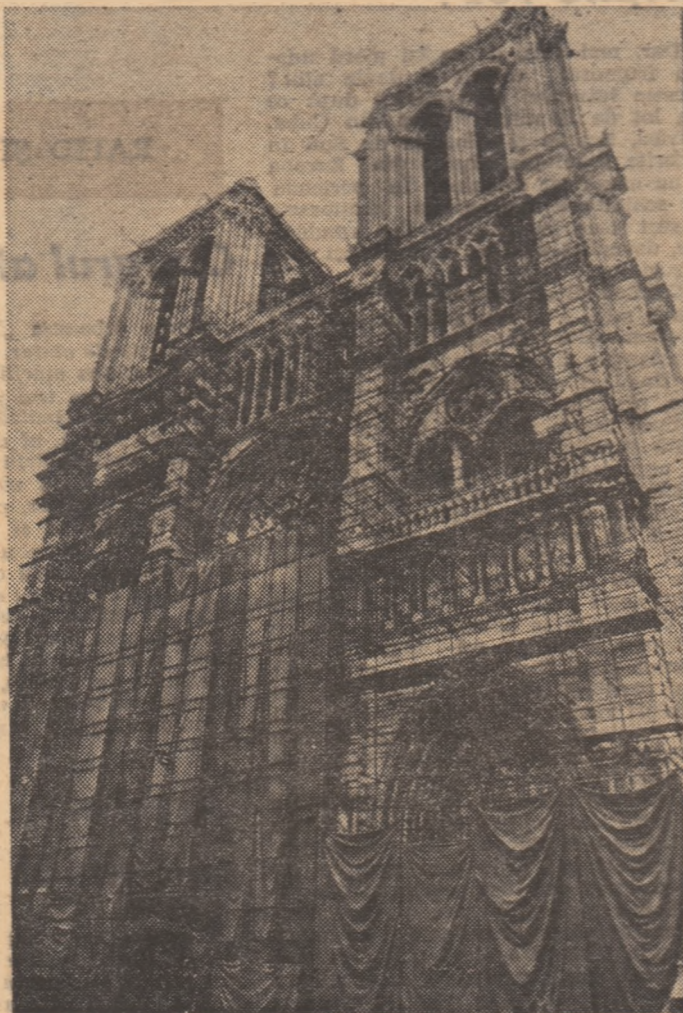
— Puțin mai tirziu, domnilor. Acum clădirea e în curs de spălare, le explicau ghizii.

Dar ce se petrecea acolo în culise? Restauratorii forfoteau printre sfinți și diavoli, tineri în salopete și căști metalice reparau stricăciunile după toate regulile artei gotice și fixau deasupra statuiilor de piatră furtunuri. Imaginați-vă ce muncă titanică: clădirea are mii de statui și pentru fiecare era

nevoie de 10 ore de duș. Stropii de apă se scurgeau pe obrajii regilor; fantome și demoni apocaliptici urmăreau impasibili operația de curățire...

În cele din urmă cortina a căzut și parizienii au fost uluiți văzînd că piatra își schimbase complect culoarea; era albă. Albă și puțin aurie, caldă ca un trup omenesc...

Dimensiunile catedralelor erau un obiect de prestigiu și de rivalitate între orașe. Pînă și cele mai mari temple grecești au fost întrecute în dimensiuni de cele mai obișnuite construcții medievale. Partenonul ar putea fi așezat sub bolțile oricărei catedrale ca un exponat într-o sală de expoziție. Și faptul nu e întâmplător. Căci catedralele din perioada gotică nu erau socotite numai locașuri de cult. Catedrala din Amiens, de pildă, cu o suprafață de 7000 me-



În timpul restaurării

tri pătrați, a adăpostit la nevoie între zidurile ei toată populația orașului.

Aceste edificii au putut fi construite numai după descoperirea arcului ogival și al bolților de piatră cu nervuri. Încercată pentru prima oară la construirea catedralei din orașul englez Durham (secolul XI) noua metodă s-a răspîndit repede în tot apusul Europei. Zidul era construit, ca un trunchi de copac, cu multe ramificații, o arcadă se sprijinea pe alta, aceasta pe o a treia, o boltă era înălțată deasupra altei bolti. Încît nu mai era nevoie de puncte de sprijin intermediare. Puternicii stilpi de susținere erau scoși acum în afara clădirii.

În imensele încăperi ale catedralelor sunetul putea circula în voie, nu întilnea în cale nici o piedică. Glasul slab, bătrîn al episcopului răsuna tunător sub imensele bolți arcuite. Corul de copii părea alcătuit din mii de îngeri, iar puternica respirație a orgei îi impresiona pînă la lacrimi pe credincioși, zguduia plăcile groase de piatră.

Dorința fiecărui oraș mai important de a avea cea mai impunătoare catedrală era determinată, evident, și de orgoliul magistraților săi, dar și de considerente practice. Căci catedrala nu era atît un centru religios, cît unul mirean. În incinta ei se intruneau ediliile orașului, se încheiau tranzacții comerciale. Istoricii socotesc vitraliile pe care sînt imaginat figurile constructorilor sau ale pietrarilor o prețioasă enciclopedie intuitivă. Multe inscripții care au ajuns pînă la noi, ca aceasta bunăoară: „Nu vă îmbulziți în catedrală” ne îndrituiesc să credem că, uneori, navele bisericilor aminteau de niște cluburi.

Laolaltă, toate aceste considerente justificau enormele cheltuieli făcute pentru construirea catedralelor. Dar

iată o scurtă înșiruire a dimensiunilor acestor adevărați zgirie-nori medievali! Turnul catedralei Notre-Dame din Paris, a cărei construcție a început în 1163, are 35 m.

În 1194, el a fost întrecut de turnul catedralei din Chartres cu 36,45 m.

În 1212 catedrala din Reims a urcat pînă la 39 m.

În 1221, catedrala din Amiens a însumat un salt apreciabil — 42 m.

Iar apoi după numai patru ani, catedrala din Beauvais a bătut toate recordurile: 49 m.

Dar să amintim cîte ceva și despre arhitecți.

Ce se știe despre arhitecții catedralelor gotice? Pierre de Montreuil, principalul constructor al splendidei mănăstiri Saint-Denis dintr-o suburbie a Parisului, a fost primul doctor din istoria arhitecturii.

Interesat în realizarea în cît mai bune condiții a planului de construcție, clerul căuta să-l rețină pe loc pe arhitect în tot timpul lucrării. De aceea îi puneau la dispoziție casă și o bucată de pămînt, iar iarna îi dădea o șubă și lemne. Dar cea mai înaltă cinste de care se putea bucura arhitectul era aceea de a rămîne definitiv în monumentul ridicat de el, de a-și dormi somnul de veci sub bolțile sale. De această cinste a avut parte Jean de Chelles, primul constructor cunoscut de noi al catedralei Notre-Dame. „Maitre Jean de Chelles a început să lucreze la această construcție în ziua de 2 a lunii februarie 1258”, arată o inscripție gravată la baza portalului sudic al catedralei. Nu încapem îndoiială că și acest nume s-ar fi pierdut în negura uitării dacă n-ar fi fost perpetuat de elevul și urmașul lui, Pierre de Montreuil. (Atît Chelles cît și Montreuil sînt de fapt niște sătulețe din provincia Ile-de-France, patria multor arhitecți francezi).

Prima piatră la temelia celebrei catedrale a fost așezată încă de papa Alexandru al III-lea și de regele Ludovic al VII-lea în 1163, pe locul capelei episcopale Saint-Étienne. La data numirii ca arhitect a lui Jean de Chelles, ansamblul general al catedralei era deja conturat, turnurile erau aproape terminate și principalul ei clopot — „Guillaume” — răsuna în tot Parisul.

Situată în inima capitalei franceze, pe malul stîng al insulei Cité, catedrala Notre-Dame nu era prima lucrare a lui Jean de Chelles. Dar el socotea că tot ce realizase pînă atunci fusese doar o muncă pregătitoare, o încercare a puterilor sale. Notre-Dame era prima dintre primele catedrale ale Franței, încît trebuia să fie neasemuit de frumoasă. Nu, el, Jean de Chelles, nu se va lăsa furat de nebunia recordurilor de înălțime. Catedrala „lui” va fi o întruchipare a armoniei, a echilibrului...

În trei secole (1050-1350) s-au utilizat milioane de tone de blocuri de piatră pentru construirea a 80 de catedrale, 500 de biserici mari și mii de alte construcții de acest gen... Dar la începutul secolului XIV, în Europa au început să vorbească pentru prima oară turnurile. Lumea se putea felicita pentru această invenție. Însă muzele splendidei arhitecturii gotice au amuțit. Constructorii au început să se ocupe de întărirea zidurilor fortificațiilor existente și să înalțe altele noi. Iar sculptorii și-au părăsit pentru un timp dalta și au început să învețe să toarne ghiulele...

B. Pismennii

AMERICA LATINĂ

Stăpinul pampasului

Există indeletniciri care își pun pecetea nu numai pe felul de trai al omului, pe caracterul lui, ci îi modelează parcă și înfățișarea. Parcă nici nu ni-i putem imagina altfel pe plutașii de pe apele repezi ori pe gondolierii venețieni, pe toreadorii spanioli sau pe funcționarii londonezi. Ei trăiesc în imaginația noastră așa cum i-a creat tradiția.

Dar „El gauchó!”. Ce rezonanță are acest cuvînt! Ca un pocnet de bici ori un strigăt din goana calului. Gauchó, stăpinul pampasului, e un călăreț neîntrecut. Aventurier bătător, crescător de vite și păstor priceput. E un bărbat de o eleganță pitorească. Prieten credincios și amant înflăcărat.

Nu sînt însă prea multe calități pentru un singur om? Nu, căci e vorba de „El gauchó”!

Cei care intră în contact cu el îi respectă pe gauchó din mai multe motive. Unul dintre ele e „façon”-ul, un

cuțit al cărui miner e strins lipit de pîntecul stăpinului, exact sub mina dreaptă. Lama-i ascuțită de ambele părți și lungă de jumătate de metru este dreaptă ca un brici. Gauchó-ul nu se desparte niciodată de cuțitul lui, dar asta nu înseamnă că îl utilizează cînd trebuie și cînd nu trebuie, fără o pricină întemeiată. „Façon”-ul își părăsește teaca doar o singură dată, cînd gauchó vrea „să pună punct”, să încheie o vrajbă. Amenințările sînt mai prejos de stăpinul lui. Căci stăpinul este „El gauchó”. Acesta mai are asupra lui și un revolver, armă care nu e luată însă în seamă, „căci nu e bărbătească”.

Toată îmbrăcămintea gauchó-ului, din cap pînă în picioare, e țesută și cusută de femeile din familia și tribul



lui. Pălăria-i cu boruri late ar fi putut fi revendicată de orice conchistador. Numai că gauchó o dă mult pe spate, ca să-și apere gîtul de soare. Și pentru ca nisipul să nu-i intre prin gulerul cămășii, el își viră întotdeauna sub pălărie un fel de eșarfă pe care o petrece în jurul capului și al gîtului. Iar în pantalonii — bombachas — iscusit brodați de femei, gauchó își viră o cămașă lungă. Mai există apoi „chiripa”, o fișie lată de pînză cu care își încinge strîns mijlocul. În sfîrșit, pe deasupra el îmbracă un briu din piele fină și moale împodobit cu monede, ale cărui capete se leagă printr-o cataramă grea de argint.

Nu, n-am uitat poncho-ul! Cum să trăiască gauchó-ul fără bucata pătrată de postav, cu o deschizătură la mijloc pentru cap? Gauchó îmbracă poncho-ul peste toate celelalte haine. Țesut din lînă de lama, guanaco sau oaie, poncho-ul e atît de frumos colorat și împodobit cu desene, încît un ochi versat poate stabili întotdeauna din ce regiune vine mindru-i posesor.

Dar nu e oare cazul să vorbim și despre credinciosul prieten al gauchó-ului: calul? Cea mai bună șa pe care o poate meșteri sau procura gauchó-ul va fi, desigur, pentru calul lui. Biciul și lasso-ul vor fi și ele din cea mai bine tăbăcită piele, presărate cu ținte argintii, steluțe și medalioane. Uneori, scara șeii e din argint. Oblinul ei e meșterit din lemn chiar de gauchó. Peste șa el aterne o blană de oaie, care o face astfel mai confortabilă decît orice fotoliu și mai moale decît o pernă. Numai pe o asemenea șa se poate călări, de altfel, într-un ritm drăcesc, cîte 15 ore pe zi, dacă nu chiar mai mult. Armăsarii pe care îi îmblînzesc gauchos sînt urmașii cailor aduși în vreme de mult trecute de spanioli. Călăreții au murit în luptă, dar caii s-au răspîndit într-un ținut pe care stăpînii lor n-au apucat să-l cunoască. Cu timpul animalele s-au sălbăticit, s-au deprins cu seceta și frigul. Copitele li s-au redus la jumătate, dar au devenit parcă mai puternice.

Un gauchó nu îmblînzește un cal sălbatic cu ajutorul biciului și nici nu-l înțeapă cu pîntenii, ci cu mina și cu glasul. Îl mîngie grijuliu pe cap și gît, pe piept și spate pînă la picioare, îi șoptește ceva în legea lui. Și continuă așa pînă cînd animalul începe să recunoască autoritatea omului. Apoi calul își va recunoaște stăpinul după mîngieri, după glas, după semne abia perceptibile.

Din timpul unor războaie de mult purtate au ajuns pînă la noi tot felul de istorii despre credința cailor îmblînziți de gauchó. Iată una dintre ele. Căzut prizonier, un gauchó a fost legat de mîini și de picioare de o grindă și trîntit aproape întepenit la pămînt. Cum au plecat vrăjmașii, însă, calul s-a apropiat de stăpin ca să-l salveze. Mai întâi i-a ros atent legăturile, apoi s-a așezat în genunchi pentru ca omul să-l poată ușor încăleca fără să-și mai sporească suferințele oricum mari, după care a părăsit pe furiș pozițiile dușmanului cu prețioasa povară în spate.

(După „Vokrug sveta”)

globul
globul globul
globul globul globul
globul globul globul globul
globul globul globul globul
globul globul globul globul
globul globul globul globul
globul globul globul globul
globul globul globul globul



O aventură modernă

(Urmare din pag. 4-a)

Peter Buchanan, căpitanul vasului, ținea zilnic legătura prin radio cu Wooley. El stăruia ca exploratorii să se imbarce cât mai repede, întrucât pînă la 25 iunie spărgătorul trebuia să se înapoieze la Portsmouth spre a se pregăti pentru o cursă în Antarctica. De aceea expediția trebuia transportată din punctul unde se afla pînă la vas cu un elicopter, întrucât altfel n-ar fi ajuns la timp.

„Aș fi foarte dezamăgit, chiar distrus, dacă expediția s-ar încheia printr-o evacuare pe calea aerului”, i-a răspuns Wooley căpitanului. După două zile, la 9 iunie, între spărgător și exploratori mai erau încă 46 de mile. Încît, la 11 iunie căpitanul Buchanan a dat ordin ca expediția să fie ridicată de pe gheață. Exploratorii erau în a 476 zi de drum arctic.

— Aș dori să mai realizez ceva asemănător, a declarat apoi Wooley în primul interviu. Dar nu întineresc și apoi e din ce în ce mai greu să găsești pe hartă itinerare pentru călătorii inedite. Poate că în America de Sud să mai fi rămas unele zone neexplorate. În ce mă privește, nu sînt împotriva să pornesc spre regiuni mai calde.

— Nu v-ați schimbat planurile? Tot vă mai simțiți atras de Ecuator?

— Nu, nu mi le-am schimbat, mi-a replicat Wooley. Mă simt în continuare atras de Pol.

Discutam în micul apartament din Londra al lui Wooley, la parterul clădirii nr. 30 de pe Cadogen Place, după patru luni de la încheierea expediției.

— Călătoria transarctică a fost pentru dv. un țel în viață. Ce simțiți acum cînd l-ați realizat?

Întrebarea nu l-a luat prin surprindere pe interlocutor.

— Știți, acum nu mă mai pot mulțumi cu ceva mai puțin important. Hillary m-a prevenit înainte de start că după terminarea călătoriei viața îmi va părea goală, pustie. Deocamdată, lucrurile nu stau încă așa. Scriu o carte. O alta, „Străbătînd creștetul lumii”, a și apărut. Dar a trebuit s-o scriu în mare grabă ca să mă încadrează în termenul prevăzut de contract. A doua lucrare, care va cuprinde tot materialul despre expediție, îmi va cere multe luni. Apoi, mă pregătesc să-mi schimb profesiunea: am hotărît să mă consacru în întregime cinematografilor. Voi începe cu lucruri cunoscute, cu regiunile polare... Prima expediție cinematografică va avea loc vara viitoare; ea oferă multe posibilități.

— Dar pasiunea dv. pentru aventură s-a potolit?

— E o pasiune care nu poate fi niciodată potolită. Dar, știți, nu-mi place cînd expediția noastră e socotită doar o aventură. Însoțitorii mei au făcut o titanică muncă științifică. Specialiștii au fost uluiți cînd i-au aflat volumul. Căci nu am întrerupt observațiile nici o singură zi, oricît de greu ne-ar fi fost. Apoi am înregistrat în scris și pe peliculă aproape fiecare pas, fiecare clipă de veghe. Aventură? Da. Dar în sensul cel mai bun, mai cuprinzător al cuvîntului.

La despărțire, Wooley ne-a dăruit un exemplar din volumul lui tocmai apărut, însoțindu-l de următoarea dedicație:

„Punctul culminant al călătoriei n-a fost clipa cînd am zărit uscatul, ci aceea cînd am privit de pe pămînt întinderea de gheață pe care o străbătusem”.

— Nici acum nu-mi dau încă bine seama cum de am putut realiza asta, a adăugat el, cu un aer aproape serios.

VACANȚA SE APROPIE ! PREGĂTIȚI-VĂ DIN TIMP GARDEROBA DE SEZON



Fuste și pantaloni din dumboac, cu garnituri din tighele, fermoare și cataramă.
Prețul : fuste ; de la 120 lei, la 130 lei.
pantaloni ; de la 140 lei, la 160 lei.
Indicate pentru serviciu și în excursii.
Croială tinerească, alură cochetă, stil degajat.

PRODUS NOUI



Folosiți cu încredere

la teatru și restaurant șervețelul „FELIX”
Reconfortant.

Prețul unitar un plic : lei 0,30

COMBINATUL Textil

GALATI

B-DUL REPUBLICII Nr. 158 Telefon 16135

PRODUCE :

- ŢESĂTURI DIN BUMBAC ȘI CELOFIBRĂ, imprimare, uni, în desene și culori moderne și variate
- LENJERIE BĂRBĂTEASCĂ ȘI DE FEMEI (cămași, pijamale etc.)
- FRÎNGHII ȘI SFOARĂ în diferite grosimi. (din cîneapă)



Poșta medicului

(Urmare din pag. 8-a)

PIȚIGOI VASILE — București : 1) Da. 2) Încercați un tratament de lungă durată cu metiltestosteron asociat cu Gonacor (sub strict control medical), deși la vîrsta dv. rezultatele sînt incerte.

ION ILARION — București ; **ION STOICA** — București ; **TEOFIL ȘTEFAN** — Com. Dumbrăvița Birsei, jud. Brașov : Tratamentul este de lungă durată (2-5 ani) și constă în administrarea de Testolent la fiecare 2-3 săptămîni. După corectarea insuficienței sexuale, se va administra la 4-6 săptămîni timp îndelungat.

B. V. — București : Sincer vorbind nu vedem necesitatea unei intervenții chirurgicale atît de drastice, cu atît mai mult cu cît procesul de cicatrizare evoluează normal. Dar, firește, de la distanță nu putem noi decide...

I. BORIS — București : 1) Vă mulțumim pentru aprecieri. Caracterizarea pe care ați făcut-o paginii noastre — „foaie pentru minte, inimă și sănătate” — ne onorează și ne obligă. 2) Festivalul este un amestec de fermenți pancreatici prezentat sub formă de drajeuri care ușurează digestia. Se administrează 3-6 drajeuri pe zi în boli intestinale caracterizate printr-o insuficiență secretorie a glandelor digestive. 3) Nici un filtru de țigări actual nu este perfect. Singura măsură împotriva inhalării unei cantități prea mari de substanțe nocive din fumul de tutun este abandonarea țigării la jumătate. Jumătatea de la capăt reține substanțele cele mai periculoase ! 4) Cura balneară cu

sare de Băltăești este eficace în reumatism, spondilite, spondiloze, nevralgii, nevrite etc. Pentru efectuarea unei băi se dizolvă conținutul unei pungi (2 kg) de sare în 35 litri de apă încălzită.

ORTANSA — Constanța : 1) Împotriva părului gras : spălați-l la 7-10 zile cu șampon de ouă existent în comerț sau preparat de dv. (două gălbenușuri bătute în apa de spălat) ; periați părul în fiecare dimineață după ce l-ați pudrat cu sare extrafină. Seara masați rădăcina firilor de păr cu Pilofort ; o loțiune „miraculoasă” put'ei face fierbind 300 g frunze uscate de salcie într-un litru de apă ; se lasă trei zile amestecînd-o zilnic, apoi se adaugă 250 ml rom, se fricționează zilnic timp de 15 zile. 2) Se spune că părinții unui copil deștept sînt întotdeauna convinși de adevărul teoriei eredității. N-am vrea să fim malițioși... 3) Vă recomandăm R. Lafon ; „Vocabulaire de psychopédagogie et de psychiatrie de l'enfant”, Paris, P.U.F. (1963). 4) Excesul de sare poate contribui la apariția hipertensiunii arteriale.

MARCUS IULIUS — Tg. Jiu : Am citit cu atenție scrisoarea „în două părți” și vă mărturisim că cele relatate în „primo tempo” nu sînt fenomene neobișnuite. S-a spus pe bună dreptate că tăria sexuală slab constă în... slăbiciunea noastră pentru el. Excepția de la această lege e o... regulă, fiecare considerîndu-se un caz singular, ca dv. Pentru celelalte probleme, deși ele nu trebuie să vă îngrijoreze, bine să vă prezentați unui medic specialist, făcînd eventual și analize de laborator.

Un psiholog redutabil

Dacă vrei să mă credeți bine, dacă nu iarăși bine, dar eu îmi dau seama de la prima vedere cite parale face un om. E adevărat, uneori, se mai întimplă să mă și înșel puțin. Îmi scapă sau nu deslușesc bine cite ceva, dar, în general, prima impresie e cea mai exactă. E chiar de mirare, cum de izbutesc așa de bine ?

Nu de mult, de pildă, mi s-a întimplat o chestie foarte interesantă. Mă tolănisem pe plajă și mă simțeam grozav. Marea și condițiile atmosferice erau excelente. Îmi lipsea, doar, un interlocutor. N-aveam cui împărtăși gândurile ce-mi furnicau prin cap.

La un moment dat, întorcând capul am zărit, însă, nu departe de mine un cetățean ars de soare. În jurul lui, tot felul de lucruri : ziare, ochelari, papuci, un dicționar rus-spaniol, o sticlă de apă minerală și revista „Biologia moleculară”. Nu mai văzusem asemenea revistă și, se înțelege, nici n-o citisem în viața mea.

Am simțit însă imediat că omul trebuie să fie foarte cult, că trebuie să fie o personalitate autentică și, în consecință, orice convorbire cu el — foarte interesantă.

M-am apropiat dar și, fără nici o introducere, l-am întrebat :

— Nu vă supărați, nu jucați, cumva, dame ? Așa, pentru destindere.

A rămas pe gânduri citeva clipe, a făcut nu știu ce socoteli și apoi mi-a răspuns :

— Sigur, aveți dreptate. Dacă am venit la odihnă, atunci să ne odihnim. Să facem o partidă.

M-am așezat, imediat, pe revista „Biologia meloculară” și am jucat douăzeci și șase de partide, din care el n-a câștigat nici una. După care a intrat în mare.

„Un specialist limitat, mi-am spus. Un adevărat erudit nu poate să piardă de douăzeci și șase de ori la rind. Mi se mai întimplă și mie să mă înșel. E adevărat, rar, rar de tot, dar se întimplă”.

A doua zi am înțeles. Am sărit de pe o stincă cu capul în apă. Extraordinar de plăcut. La o săritură din asta, însă, am dat de dracu'. M-am lovit cu capul de o piatră. Cînd am ieșit la suprafață eram numai sînge. Se vede că așa a fost dat să fie. Se întimplă. Trece. Deși la început era cum neplăcut. Dar datorită acestei întimplări am reușit să-l cunosc mai bine pe partenerul meu de dame. Mi-a turnat o sticlă cu apă minerală în cap, mi-a pus un plasture de toată frumusețea și m-a invitat la el să-mi dea niște tablete. Ba mi-a dat și niște sfaturi, pe care le-am uitat, însă, imediat. Apoi m-a scos pînă la șosea și mi-a arătat încotro s-o iau.

Mergeam și mă gîndeam :

„De mult nu mi s-a mai întimplat să mă înșel cu cineva în așa hal”.

Și din pricina asta mă simțeam prost față de mine însumi. Ar fi trebuit să-mi dau seama că era un cetățean oarecare și nu un om de cultură, un erudit etc. etc. Să folosească plasturi ? În veacul nostru !

Următoarea întîlnire a avut loc la poștă. Compuneam o telegramă. Amețisem aproape. După părerea mea, nu există ocupație mai stupidă decît să alcătuiști o telegramă. Trebuie să-ți așterni ideile precis, fără cuvinte de prisos.

S-a apropiat de mine, s-a interesat de sănătatea mea și m-a întrebat dacă n-am amețeli.

— În general, n-am amețeli, dar acum mi se învîrte capul. Nu știu cum să formulez citeva propoziții pentru nevastă-mea, scurte și cuprinzătoare. Am rămas în pană de bani.

Am spus-o în glumă, dar el și-a scos imediat portofelul și m-a întrebat cit am nevoie.

„Ei, mi-am spus, e un om obișnuit și nimic altceva. Te-ai înșelat amarnic”.

Și mi-a venit să rid cînd mi-am adus aminte de prima impresie pe care mi-o făcuse.

Sigur, banii i-am luat, dar nu despre asta-i vorba.

În ziua plecării mi-am făcut geamantanul. Am îngrămădit în el tot calabalacul : hainele, rufele, suvenirurile de la mare și altele. L-am închis, am tras husa dar cînd am dat să-l ridic, imposibil. Parcă-l umplusem cu pietre. Îmi era, pur și simplu, necaz.

„Ia stai, mi-am spus atunci. Să-l care el. Lui o să-i facă multă plăcere, și mie nu mai puțină”.

M-am dus la vila lui, i-am dat bună ziua și i-am spus :

— Lasă fleacurile, avem treabă. Trebuie să ducem geamantanul la gară. Plec.

Nu știu cum am ajuns în stradă. Îmi aduc, numai, aminte că, în grabă, a uitat să închidă ușa camerei. Apoi n-a găsit unde să schimbe o sută. Aveam

nevoie de un pol. Ba nu, chiar de doi. Dar astea-s fleacuri !

Asta a fost tot. Ochiul nu mă înșeală. Văd prin oameni ca prin geam. De la bun început îmi dădusem seama că e o ființă neobișnuită. O personalitate remarcabilă. Și, pînă la urmă, s-a văzut că am avut dreptate.

(Din „Krokodil”)



In era chitarelor electrice
Desen de A. Grunin

Cum mi-am descoperit talentul

Dacă ai bani, evident poți intra într-un restaurant. Tocmai luasem niște bani și m-am așezat cu Katea la o masă. Katea e soția mea. Abia ne-am căsătorit.

— Mă tubești ? am întrebat-o.

— Sigur, mi-a răspuns ea, privind într-o parte.

În jurul nostru erau palmieri îngropați în uriașe cutii de lemn, drept în fața noastră era un acvariu cu tot soiul de pești, iar în spate — orchestra, pe o estradă nu prea înaltă. Numai chelneri nu erau.

— Nu prea avem chelneri, ne-a explicat responsabilul restaurantului, îmbrăcat într-un frac impecabil. Trebuie să așteptați puțin.

— Mi-e foame, mi-a atras însă atenția Katea.

— Vaszică nu sînt chelneri... am repetat eu, aluziv.

— Dar tu mă tubești pe mine ? m-a întrebat Katea, la rîndul ei.

— Și încă foarte mult, i-am răspuns, privind-o drept în ochi.

— Atunci ridică-te și adu-mi ceva de mîncare.

M-am ridicat și m-am îndreptat, solemn, spre bucătărie.

— Salată de castraveți de două ori, sîneț de două ori și o sticlă cu apă minerală, am comandat bucătarului.

Am întins ambele brațe, am fost în-

cărcat cu cele comandate și m-am întors la masă.

— Poftă bună !

— Ei, băiete ! mi s-a strigat atunci de la o masă vecină. Domnișoara a venit după noi și a fost servită înaintea noastră.

— E nevasta mea.

— Ce nevastă drăguță ai ! a exclamat, plescăind din buze, cel care mă apostrofase. Dar, te rog, servește-ne și pe noi.

Cînd cineva mă ia cu binișorul nu pot să rezist.

— Ascultă, băiete, a continuat vecinul de la masa de alături, vreau un pui la grătar. Dar bine rumenit și fraged. Ai înțeles ?...

— E-n regulă. N-aveți aici o grijă. În drum spre bucătărie, m-a oprit responsabilul și mi-a dat citeva indicații prețioase.

— Șervetul pe mîna stîngă, degetele bine întinse, iar cel mic ridicat în sus. Așa ! Foarte bine ! Bravo !

— Apoi a scos o batistă albă și mi-a înfipt-o în buzunarul de sus al hainei.

— Dar nu-i de șters nasul, a adăugat. Numai de frumusețe, înțelegeți...

După care m-a privit cu un ochi critic, din cap pînă-n picioare, m-a bătut pîrîntește pe umăr și mi-a făcut semn că sînt liber.

— Ei, apucă-te de lucru. Clienții așteaptă.

Am început să lucrez. Din sală la bucătărie și de la bucătărie în sală. Tacimurile-s destul de grele. Dar, oricum, era plăcut să mă aflu mereu printre oameni. Fiecare cu gusturile lui. Unul cerea supă, altul frigăncle... Unul voia vodcă, altul coniac...

— V-am făcut socoteala ? am întrebat-o la un moment dat pe o consumatoare blondă aflată singură la o masă.

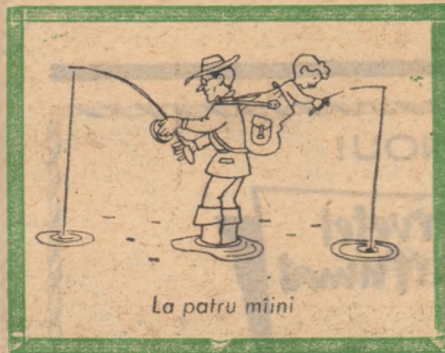
— N-am bani, mi-a răspuns ea, zîmbind.

— Ați venit la restaurant fără bani ?

— Vitea, lasă-te de glume.

Era Katea, nevastă-mea.

I. Kopitin



La patru miini

Aforisme

— Șlagăr — mijloc de a nu spune prostii, ci de a le cînta.

— O conștiință curată este, uneori, rezultatul unei memorii proaste.

— Pesimistă — soția care, după ce alcătuieste bugetul familiei, crede că nu-și va putea cumpăra un pardesiu nou.

umor
ur umor umor u,
r umor umor umor
umor umor umor umor
ior umor umor umor u,
umor umor umor umor
nor umor umor umor um
r umor umor umor umor
mor umor umor umor umc



— Optimist — soțul, care crede că, într-adevăr, n-o să și-l cumpere.

— Suferă, oare, peștii de un complex de inferioritate atunci cînd trec prin gaurile năvodului ?

— Prostia nu ne dispensează de obligația de a gîndi.

— Chiar și omul care găsește o margaretă cu cinci petale, dar nu știe să le numere, are dreptul la fericire.

— Ultima carte a lui K. e o povestire cu cheie. Cheia se află la portar.

— De cele mai multe ori, ieșirea se află acolo unde a fost intrarea.

— În iad, diavolul e un personaj pozitiv.

— Grăsanii trăiesc mai puțin. În schimb mîncă mai mult.

— Ghinionistii visează pînă și în somn că oștează.

— „Te ameninț, numai, cu degetul” spuse el fixîndu-l pe trăgaci.

— Simț cum îmi cresc aripi ! exclamă șoarecele.

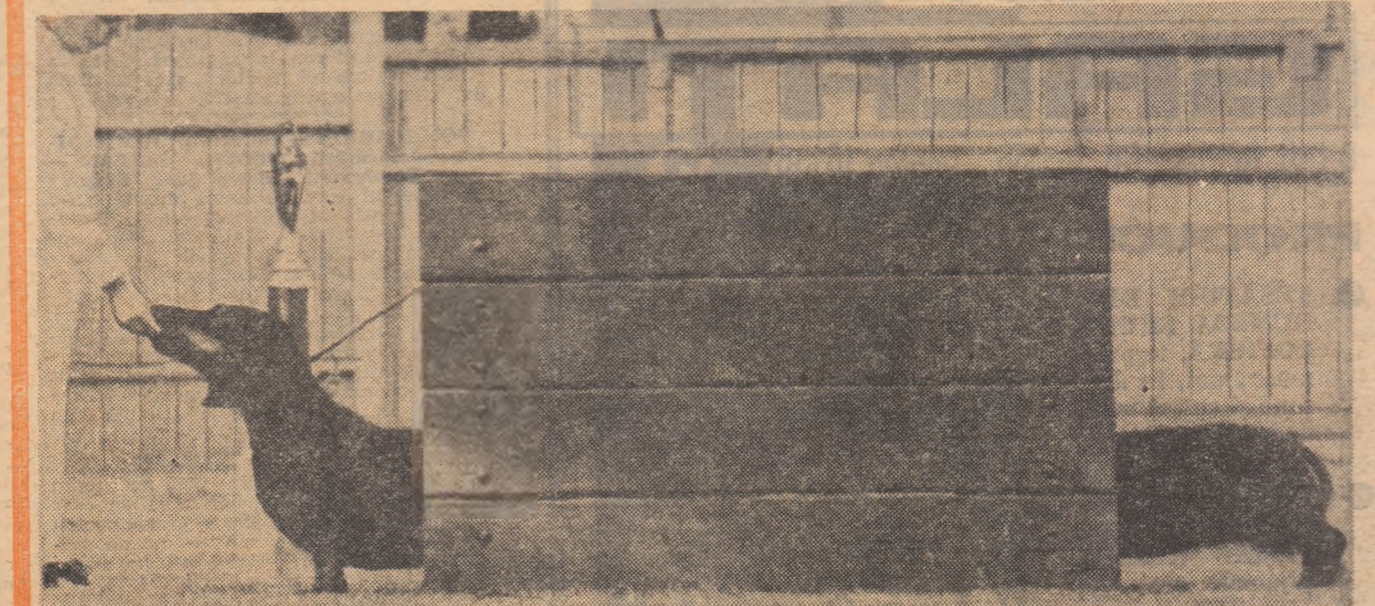
— Ei și, ce-i cu asta, stimabile ?

— Atenție ! O minciună frumoasă e aproape un act de creație.

— Ce este haosul ? Ordinea care a fost distrusă la facerea lumii.

(După „Nedelea”)

Fotografii se amuză



Ciine fără sflîrșit